

MARNO JÁNOS

Exszcéna

*Csigavér. Íme, a meztelen
igazság maga. Falnak döntöd a kerék-
párodát, gyomrod forog, tegnap mit ettél,
semmit. Indulsz a nővéred sírja felé,
fél percet ott töltesz, ismered betéve
egész temetőt, akár a tenyeredet.
De zavarba kerülsz, ha horgyléted felől
kérdez valaki, s azt mondod, elégedett
vagy. Elfoszlanak fölül a viharfelhők,
száraz a bőrod is, estig még kihúzod
zokszó nélkül. De mit eszik egynémely dög
a kövön, és mitől leszel olyan nyüzött.*

A salak napja

*Nem jutsz elhatározásra. Hanem
szítod a vizályt az elmédben hanyatt, al-
sóra vetkezve a napsütötte ablakban.
A szél elül és feltámad, de nincs meg már
benne a dühödt harag, és hullámokban
omlik be hozzád az édes süteményszag –
szavát a lélek nem állja. Légy kemény csak
vele, biztat éjente, és kész idegroncs
úszik az ember az ágyában reggelre.
A szagot a szomszéd gyártja. És pár perced
volna még hátra, s elpártol tőled a nap,
könnyebb távozni, hogyha nehéz a salak.*

Kínai por

Kínai kel. Nem is rohadt még el egészen, de a hülyéje azért kidobta. És nem így megyünk-e el, ma én, te ma holnap, egy koszos filmsikátorban. Vadul dobogni kezd a torkod, förtelmes csöveket tuszkolnak le rajta egy ragyás üvegtábla mögött, szemüveged megduplázza a szemöldököd. Nem is vagy még annyira öreg. Kamrádban ki kell cserélni az égőt, hetek óta ez üldöz, hogy idegenként csak hunyorog. Porrá őrlődsz. És felkavar a hirtelenség – ha rossz jönne, ennél az is jobb – ha lefekszel, majd ellepődsz.

Lábfejmosás

Mondd már. A fejed a gyomrodban, s kerülne lejjebb, de nem megy, hanem megnő a duplájára. Elszabja lélegzeted. S ez még mindig a kezdet. Hátravan még egy éjszaka, s amint megvult, lesz még egy, meg még egyszer egy, egybefolyva, mint Stratfordban a hideg és a meleg. Sosem jártál arra. De képzeld egy mosdóba lábfejed, melybe a múlt éjjel vizeltél, s most be van dugva. A dugó nyelét puha ezüstlánc tartja kéznél, lefekvés előtt állsz, sok nem lehet hátra, a hártyádat emésztet.

Nélküle

*A többit elvégzi a természet.
Élvezi bizalmadat. Sejtet, hogy vissza-
él vele, de már megszoktad, egyenesség
csak összezavarna. Már így is épp elég
gáncsot vetsz magadnak. Persze, a természet
ebbe is besegít, éjszaka kiforgat
magadból, reggelre pedig ott hagy egy vad
idegen lakásban egyedül. Nem tudod,
hol kezdődik a fejed és hol ér véget
a lábad. Egyáltalán, különbözik-e
egymástól mennyezet és padló. És mennyi
időt kapsz rá, hogy nélküle tisztázd magad*

